

Απόφαση 97 / 2018 (Α2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 97/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Σακκά, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, ο οποίος ορίστηκε με την υπ' αριθμ. 98/2017 Πράξη της Προέδρου του Αρείου Πάγου, κωλυομένης της Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου Δήμητρας Παπαντωνοπούλου, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Γεώργιο Κοντό, Αβροκόμη Θούα και Γεώργιο Παπανδρέου - Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 15 Μαΐου 2017, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Μ. συζύγου Κ. Μ., το γένος Γ. Π., η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Γρηγόριο Παπαδογιάννη, με δήλωση του άρθρου 242 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ.

Του αναιρεσιβλήτου: Θ. Α. του Δ., κατοίκου ..., ο οποίος δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 9-2-2011 αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Καλαμάτας. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 71/2014 του ίδιου Δικαστηρίου και 18/2016 του Μονομελούς Εφετείου Καλαμάτας.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 15-4-2016 αίτησή της και με τους από 18-7-2016 πρόσθετους αυτής λόγους. Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, παραστάθηκε μόνο η αναιρεσείουσα, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I) Κατά την έννοια του άρθρου 576 παρ. 2 ΚΠολΔ, αν κατά τη συζήτηση της αναίρεσης δεν εμφανισθεί ή εμφανισθεί αλλά δεν λάβει μέρος με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος κάποιος από τους διαδίκους, ο Άρειος Πάγος ερευνά αυτεπαγγέλτως αν ο απολειπόμενος διάδικος επέσπευσε εγκύρως τη συζήτηση, οπότε συζητεί την υπόθεση σαν να ήταν παρόντες οι διάδικοι, ή, αν τη συζήτηση επέσπευσε ο αντίδικος του απολειπομένου διαδίκου, οπότε εξετάζει αυτεπαγγέλτως αν κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα. Αν η κλήση για συζήτηση δεν επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα ο Άρειος Πάγος κηρύσσει απαράδεκτη τη συζήτηση και η υπόθεση επαναφέρεται για συζήτηση με νέα κλήτευση. Στην αντίθετη περίπτωση προχωρεί στη συζήτηση παρά την απουσία εκείνου που έχει κλητευθεί. Στην προκειμένη περίπτωση από τις ...11-11-2016 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Εφετείου Καλαμάτας Ν. Ι., που προσκομίζει και επικαλείται η αναιρεσείουσα, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης και πρόσθετων λόγων .αντίστοιχα, με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση για συζήτηση στην αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, επιδόθηκαν νομότυπα και εμπρόθεσμα στον αναιρεσίβλητο. Ο τελευταίος δεν εμφανίστηκε κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά του πινακίου, και πρέπει να δικασθεί ερήμην, η συζήτηση όμως θα χωρήσει σαν να ήταν και αυτός παρών, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 576 παρ. 2 εδ. γ' ΚΠολΔικ.

II) Με την από 15-4-2016 αίτηση αναίρεσης και τους από 18-7-2016 πρόσθετους λόγους της προσβάλλεται η αντιμωλία των διαδίκων εκδοθείσα 18/2016 τελεσίδικη απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Καλαμάτας(τακτικής διαδικασίας), με την οποία έγινε δεκτή κατ' ουσία η από 10-10-2014 έφεση του ήδη αναιρεσίβλητου κατά της 71/2014 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καλαμάτας, (με την οποία είχε απορριφθεί η από 9-2-2011 αγωγή αποζημίωσης του αναιρεσίβλητου) και έγινε εν μέρει δεκτή η αγωγή του. Η αίτηση αναίρεσης και οι πρόσθετοι λόγοι ασκήθηκαν νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρ. 552, 553, 556, 558,564, 566§1 ,569 Κ.Πολ.Δ και καταβλήθηκε το προσήκον παράβολο του Δημοσίου, όπως προκύπτει από την ... έκθεση κατάθεσης δικογράφου του Γραμματέα του Εφετείου Καλαμάτας. Είναι συνεπώς παραδεκτοί (άρθρ. 577§1 Κ.Πολ.Δ) και πρέπει να συνεκδικασθούν (άρθρο 246 ΚΠολΔ) και να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων τους (άρθρ. 577§3 Κ.Πολ.Δ).

III) Η προσβαλλόμενη απόφαση δέχθηκε τα εξής: "Με την από 9.2.2011 αγωγή του ο ενάγων, ήδη εκκαλών, δικηγόρος και μέλος του Δικηγορικού ..., εκθέτει ότι κατά το μήνα Μάρτιο του έτους 2009, ο εντολέας του Ι. Β. του ανέθεσε την υπόθεσή του, που αφορούσε τακτοποίηση του ακινήτου του, το οποίο στα κτηματολογικά φύλλα του Κτηματολογικού ... εσφαλμένα φερόταν ως "αγνώστου ιδιοκτήτη", για τους λόγους που διαλαμβάνονται σ' αυτή. Ότι προς διεκπεραίωση της ως άνω εντολής, ο ενάγων υπέβαλε στις 10.8.2010 στο ... αίτηση του άρθρου 6 παρ. 4 του Ν. 2664/1998 με όλα τα σχετικά δικαιολογητικά και, παρότι είχαν παρέλθει 60 ημέρες από την υποβολή της, η εναγομένη, η οποία τυγχάνει Υποθηκοφύλακας και Προϊσταμένη του ως άνω Κτηματολογικού ..., δεν είχε απαντήσει. Ότι στις 24 Νοεμβρίου 2010 ανέφερε

εγγράφως το γεγονός αυτό στο Δικηγορικό ..., ο Πρόεδρος του οποίου προώθησε την αναφορά του στην εναγομένη. Ότι στις 13 Δεκεμβρίου 2010 έλαβε τελικά την απορριπτική απόφαση της εναγομένης, η οποία, ωστόσο, όλως παράνομα έφερε ημερομηνία έκδοσης 19.8.2010. Ότι η έκδοση της απορριπτικής αυτής απόφασης έλαβε χώρα κατά το χρονικό διάστημα από 24.11.2010 έως 13.12.2010, η δε έκνομη καθυστέρηση απάντησης της εναγομένης στην ως άνω αίτηση του ενάγοντος καθώς και η θέση ημερομηνίας έκδοσής της κατά πολύ χρόνο προγενέστερη της πραγματικής οφείλεται στην έλλειψη σεβασμού στο πρόσωπο του ως ατόμου και ως δικηγόρου και τελέστηκε με σκοπό τη καταφρόνηση του προσώπου του. Ακολούθως, ότι από τις παράνομες και υπαίτιες πράξεις και παραλείψεις της εναγομένης υπέστη ψυχική συρρίκνωση, απύθμενο άλγος κι εξευτελιστική ταπείνωση στη τιμή και την υπόληψή του, ενώ διείδε και αμφισβήτηση του επαγγελματικού του κύρους από τον εντολέα του. Με βάση το ιστορικό αυτό, ζητεί να υποχρεωθεί η εναγομένη να του καταβάλει ως χρηματική του ικανοποίηση, λόγω της ηθικής βλάβης, που υπέστη, το ποσόν των 20.950 ευρώ (αφαιρουμένου από το ποσό των 21.000 ευρώ του ποσού των 50 ευρώ, προκειμένου αυτός να παραστεί ως πολιτικώς ενάγων ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων), νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής μέχρι πλήρους εξόφλησης. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφασή του απέρριψε (ως ουσία αβάσιμη) την αγωγή και αυτεπαγγέλτως διέταξε τη διαγραφή ανάρμοστων φράσεων, που εκδηλώνουν καταφρόνηση στο πρόσωπο του ενάγοντος, και διαλαμβάνονται στο δικόγραφο προτάσεων της εναγομένης, που κατατέθηκε ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ο ενάγων, ήδη εκκαλών, για τους λόγους που διαλαμβάνονται στην υπό κρίση έφεσή του και ανάγονται σε εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, αιτούμενος την εξαφάνιση της εκκαλουμένης και την αποδοχή της αγωγής του.

Από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 57, 59, 299, 914, 920, 330 εδ. β' και 932 του Α.Κ. σαφώς συνάγεται, ότι σε περίπτωση προσβολής της προσωπικότητας φυσικού προσώπου ή της φήμης νομικού προσώπου από παράνομη και υπαίτια πράξη του προσβάλλοντος μπορεί να επιδικαστεί χρηματική ικανοποίηση, αν εξαιτίας της πράξης αυτής επήλθε οποιαδήποτε προσβολή στη φήμη ή στη προσωπικότητα του προσώπου. Επί προσβολής της προσωπικότητας και εφόσον αυτή είναι παράνομη, ο νόμος καθιερώνει αντικειμενική ευθύνη του προσβάλλοντος μόνο ως προς την αξίωση για την άρση της προσβολής, ενώ για την αξίωση αποζημίωσης καθώς και για τη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης εκείνου που έχει προσβληθεί, ο νόμος απαιτεί η προσβολή να είναι παράνομη και υπαίτια, αρκούντος κάθε είδους υπαιτιότητας, από δόλο ή από αμέλεια. Παράνομη είναι η συμπεριφορά που αντίκειται νί σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος προστατεύει δικαίωμα ή συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε να συνίσταται σε θετική ενέργεια ή παράλειψη οφειλόμενης ενέργειας από διάταξη νόμου ή από προηγούμενη συμπεριφορά του δράστη ή από υπάρχουσα έννομη σχέση μεταξύ αυτών ή από την καλή πίστη κατά την κρατούσα κοινωνική αντίληψη, δηλαδή η παράνομη συμπεριφορά συντελείται χωρίς δικαίωμα ή κατ' ενάσκηση δικαιώματος,

το οποίο όμως από άποψη έννομης τάξης είναι μικρότερης σπουδαιότητας, είτε ασκείται υπό περιστάσεις που καθιστούν την άσκηση αυτού καταχρηστική, σύμφωνα με το άρθρο 281 του Α.Κ. ή το άρθρο 25 παρ. 3 του Συντάγματος. Προσβολή της προσωπικότητας συντελείται με οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη τρίτου, με την οποία διαταράσσεται η κατάσταση που υπάρχει σε μια ή περισσότερες εκφάνσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής, και κοινωνικής ατομικότητας του προσβαλλόμενου, αφού τα έννομα αυτά αγαθά δεν αποτελούν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά επί μέρους εκδηλώσεις του ενιαίου δικαιώματος της προσωπικότητας. Τέτοια προστατευόμενα αγαθά είναι, μεταξύ άλλων, η τιμή, δηλαδή η ηθική αξία και υπόληψη, η κοινωνική αξία δηλαδή κάθε ανθρώπου, αντικατοπτριζόμενες στην αντίληψη και την εκτίμηση που έχουν οι άλλοι γι' αυτόν, η ψυχική υγεία και ο συναισθηματικός κόσμος του ατόμου. Κατά τον προσδιορισμό του ποσού της αιτούμενης χρηματικής ικανοποίησης το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη τα πραγματικά περιστατικά που οι διάδικοι έθεσαν υπόψη του, ήτοι τον βαθμό πταίσματος του υποχρέου, το είδος και τη βαρύτητα της προσβολής, την ηλικία του δικαιούχου, την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των μερών, ενώ συνεκτιμάται και το τυχόν συντρέχον πταίσμα του δικαιούχου, ο δε καθορισμός του εύλογου αυτού χρηματικού ποσού για την ικανοποίηση του παθόντος δεν πρέπει να υπερβαίνει τα ακραία λογικά όρια της διακριτικής του ευχέρειας (βλ. ad hoc Ολ ΑΠ 2/2008 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 285/2012 δημ. ΝΟΜΟΣ, επίσης ΑΠ 1216/2014 και ΑΠ 931/2014 δημ. ΝΟΜΟΣ). Τέλος, έχει παγίως νομολογηθεί ότι για τις παράνομες ζημιογόνες πράξεις ή παραλείψεις οργάνου του Δημοσίου ή ν.π.δ.δ. κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του δεν ενάγονται προς αποζημίωση το ίδιο το Δημόσιο ή το ν.π.δ.δ., αλλά ατομικά το όργανο που προκάλεσε τη ζημία, εφόσον βέβαια δεν έχει αποκλειστεί η προσωπική του ευθύνη, οπότε δημιουργείται διαφορά ιδιωτικού δικαίου και δικαιοδοσία να κρίνουν τη διαφορά αυτή έχουν τα πολιτικά δικαστήρια, αφού στη περίπτωση αυτή η αξίωση αποζημίωσης ή χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης δεν στηρίζεται στην ευθύνη του Δημοσίου ή του ν.π.δ.δ., αλλά στην αυτοτελή προσωπική ευθύνη του υπαιτίου οργάνου του. Έτσι, και στη περίπτωση του άμισθου ή έμμισθου υποθηκοφύλακα, ο οποίος ασκεί δημόσια εξουσία, ευθύνη του Δημοσίου και κατ' επέκταση διοικητική διαφορά δημιουργείται, κατ' άρθρον 13 του Ν.Δ/τος 4201/1961, που τροποποίησε σιωπηρά το άρθρο 1345 του Α.Κ., μόνο για τις παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των έμμισθων υποθηκοφυλάκων κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, ενώ σε κάθε άλλη περίπτωση δημιουργείται διαφορά ιδιωτικού δικαίου, όταν αξιώνεται αποζημίωση ή (και) χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ατομικά από τον ίδιο τον υποθηκοφύλακα (βλ. ad hoc ΑΠ 1666/2014 δημ. ΝΟΜΟΣ και ΧΡΙΑΔ 2015.201, επίσης ΑΕΔ 53/1995 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1067/2015 δημ. ΝΟΜΟΣ).

Από την επανεκτίμηση των αποδεικτικών μέσων, ήτοι την ανωμοτί κατάθεση του ενάγοντος (μάρτυρας ανταπόδειξης δεν εξετάστηκε), που περιέχεται στα ταυτάριθμα με την απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου καθώς και τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα

αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων είναι δικηγόρος του Πρωτοδικείου..., μέλος του Δικηγορικού ... και διατηρεί δικηγορικό γραφείο επί της οδού ... στη ... Κατά τον μήνα Μάρτιο του έτους 2009, ο Ι. Δ. Β. του ανέθεσε την υπόθεση τακτοποίησης του ακινήτου του, που βρίσκεται επί της ..., εντός του σχεδίου πόλης της ..., επιφανείας 552 τετρ. μέτρων, το οποίο αυτός είχε αποκτήσει με την υπ' αριθμ. ... Πράξη Εφαρμογής Βόρειας, Κεντρικής και τμήματος Ανατολικής περιοχής ... της τότε Νομ/κής ..., η οποία όμως δεν είχε μεταγραφεί επ' ονόματι του στο Υποθηκοφυλάκειο ..., για το λόγο αυτό κατά τη μεταφορά από τους κτηματολογικούς πίνακες καταχωρήθηκε ως αρχική εγγραφή στο κτηματολογικό βιβλίο του Κτηματολογικού ... ως "αγνώστου ιδιοκτήτη". Προς διεκπεραίωση της ανωτέρω εντολής ο ενάγων πέτυχε την έκδοση της υπ' αριθμ. ...2009 διορθωτικής απόφασης του Νομάρχη ..., η οποία διόρθωνε την ως άνω Πράξη Εφαρμογής και διέτασσε την καταχώρισή της στους αντίστοιχους κτηματολογικούς πίνακες με μέριμνα και δαπάνη του ιδιοκτήτη. Ακολούθως, στις 11.8.2010 ο ενάγων υπέβαλλε προς το ... την από 10.8.2010 αίτηση του άρθρου 6 παρ. 4 του Ν. 2664/1998 για λογαριασμό του εντολέα του Ι. Δ. Β., ζητώντας την καταχώριση της ανωτέρω υπ' αριθμ. ...2010 διορθωτικής Πράξης του ... στο με ΚΑΕΚ ... ακίνητο και την καταχώριση του δικαιώματος κυριότητας του εντολέα του στο οικείο κτηματολογικό φύλλο. Συγχρόνως, με την ως άνω αίτηση συνυπέβαλλε ως συνημμένα έγγραφα το υπ' αριθμ. πρωτ. .../1.7.2010 έγγραφο της Δ/σης Πολεοδομίας και Χωροταξίας, την υπ' αριθμ. πρωτ. ...19-3-2010 διορθωτική απόφαση 131 της υπ' αριθμ. ... Πράξης Εφαρμογής, τους διορθωτικούς πίνακες (εις διπλούν) της υπ' αριθμ. ... Πράξης Εφαρμογής, το κτηματολογικό φύλλο του ακινήτου με ΚΑΕΚ ... καθώς και απόσπασμα του κτηματολογικού διαγράμματος του ως άνω ακινήτου, η δε αίτησή του έλαβε αριθμό πρωτ. .../11.8.2010. Ο φάκελος της υπόθεσης διαβιβάστηκε αυθημερόν στην εναγομένη, άμισθο Υποθηκοφύλακα και Προϊσταμένη του Κτηματολογικού ..., η οποία δια της υπαλλήλου που της εγχείρισε τον φάκελο, ενημέρωσε τον ενάγοντα ότι προτίθεται να απορρίψει την αίτηση. Για περαιτέρω ενίσχυση της ως άνω αίτησης και προς αποφυγή απόρριψής της ο ενάγων έσπευσε την ίδια ημέρα κι εγχείρισε μέσω της υπαλλήλου του Κτηματολογικού ..., Φ. Χ., την υπ' αριθμ. 8590/2006 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, η οποία, κατά τους ισχυρισμούς του, αφορούσε παρόμοια με την υποβληθείσα προς διόρθωση υπόθεση του εντολέα του καθώς και στις 31.8.2010, επανήλθε προσκομίζοντας στην ανωτέρω υπάλληλο (Φ. Χ.) ΚΑΕΚ άλλου ακινήτου του αυτού Κτηματολογικού ... με "παρόμοιο δεδικασμένο". Τα ανωτέρω (δύο) προσκομιζόμενα από τον ενάγοντα έγγραφα δεν πρωτοκολλήθηκαν, προφανώς διότι δεν συνυποβλήθηκαν με την αίτηση και σε κάθε περίπτωση διότι προσκομίστηκαν ατύπως, προκειμένου να λάβει γνώση η αρμόδια προς διόρθωση της εγγραφής εναγομένη, ως ενισχυτικά της βασιμότητας της αίτησής του, γεγονός όχι ασύνηθες σε περιπτώσεις διεκπεραίωσης τέτοιου είδους υποθέσεων. Ακολούθως, ο ενάγων προσήρχετο τακτικά-στο ..., τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα, προκειμένου να παρακολουθεί την εξέλιξη της υπόθεσης, αναμένοντας την έκδοση της απόφασης επί της αιτήσεως, η οποία όμως παρέμενε εκκρεμής και μετά την πάροδο 60 ημερών από την υποβολή της, γεγονός που ανάγκασε τον ενάγοντα να υποβάλλει στις 24

Νοεμβρίου 2010 (δηλαδή τέσσερις περίπου μήνες μετά την υποβολή της αίτησης) έγγραφη αναφορά στον Δικηγορικό ..., στην οποία παραπονούμενος ανέφερε όλα τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά επισημαίνοντας τη μεγάλη καθυστέρηση στην έκδοση απόφασης, η οποία, κατά τους ισχυρισμούς του, οφειλόταν στην έλλειψη σεβασμού εκ μέρους της εναγομένης προς το πρόσωπο του. Μετά την έγγραφη αυτή αναφορά, η οποία διαβιβάστηκε από τον Δικηγορικό ... στην εναγομένη, ο ενάγων, προσήλθε λίγες ημέρες αργότερα, και δη περί τα μέσα του μηνός Δεκεμβρίου 2010, στο ..., όπου έκπληκτος διαπίστωσε ότι η εναγομένη είχε απορρίψει την αίτησή του, εκδίδοντας απορριπτική απόφαση με ημερομηνία 19.8.2010, δηλαδή με προγενέστερη (κατά 4 περίπου μήνες) ημερομηνία, αν και αυτή στη πραγματικότητα εκδόθηκε μετά την έγγραφη αναφορά του, δηλαδή κατά το χρονικό διάστημα από 24.11.2010 έως τα μέσα μηνός Δεκεμβρίου 2010. Η ενάγουσα αρνείται τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά ισχυριζόμενη ότι αυτή νομότυπα και εμπρόθεσμα προέβη στην έκδοση της απορριπτικής της απόφασης, μόλις στις 19.8.2010, δηλαδή εντός εβδομάδος από την υποβολή της αίτησης, και όχι μεταγενέστερα, όπως ο ενάγων αναληθώς διατείνεται, είχε δε προηγουμένως ενημερώσει τον αντίδικο της, ότι προτίθεται να την απορρίψει, ενέργεια στην οποία προέβη χωρίς καθυστέρηση. Ωστόσο, από την ανωμοτί κατάθεση του ενάγοντος, την από 24.11.2010 έγγραφη αναφορά του προς τον Δικηγορικό ... (την οποία δεν είχε λόγο να καταθέσει αν είχε μέχρι τότε εκδοθεί απόφαση, έστω και απορριπτική, από την εναγομένη) σε συνδυασμό με την από 27.1.2010 έγγραφη αναφορά του Δικηγορικού ... προς τη εναγομένη, ως Προϊσταμένη του ... και τα δημοσιεύματα στα φύλλα των εφημερίδων "... " με ημερομηνία 9.5.2015 υπό τον τίτλο "... μήνυσαν την Διευθύντρια του ..." στα οποία διαλαμβάνεται η αδιέξοδη, όπως επισημαίνουν, κατάσταση, στην οποία έχουν περιέλθει δικηγόροι και συμβολαιογράφοι από την ανάρμοστη συμπεριφορά της εναγομένης, η οποία καταρρακώνει την επαγγελματική τους υπόσταση και τους θίγει ως άτομα, επιστήμονες και προσωπικότητες καθώς και λόγω της μεγάλης (εκ μέρους της) καθυστέρησης στην έκδοση πιστοποιητικών και διόρθωση (ακόμα και πρόδηλα λανθασμένων) εγγραφών, που σε πολλές περιπτώσεις υπερβαίνει και τους 6 μήνες, ενώ εκκρεμεί η χορήγηση πιστοποιητικών καταχώρισης π.χ. συμβολαίων από το (προηγούμενο έτος) 2014- αποδεικνύεται ότι η εναγομένη όλως αυθαίρετα και παράνομα ενεργώντας, όχι μόνο παρέλειψε να εκδώσει εντός δύο μηνών, όπως όφειλε, από την υποβολή της αίτησης του ενάγοντος σχετική απόφαση (άρθρο 4 παρ. 1 του Κ. Διοικ. Διαδικασίας, Νόμος 2690/1999, βλ. σχετικά και ΣτΕ 303/2015 δημ. ΝΟΜΟΣ), αλλά σκοπίμως ενεργώντας, προκειμένου να συγκαλύψει την καθυστέρηση στην έκδοση της απόφασης επί της αιτήσεως του ενάγοντος, εξέδωσε τελικά αυτή θέτοντας προγενέστερη της πραγματικής ημερομηνίας έκδοσης της, δηλαδή έθεσε επ' αυτής ημερομηνία την 19η.8.2010, αντί της πραγματικής, που αντιστοιχούσε σε χρόνο πέραν της 24ης. 11.2010. Εξάλλου και η ημερομηνία παράδοσης στον ενάγοντα της απορριπτικής αυτής απόφασης συμπίπτει (κατά προσέγγιση) χρονικά με αυτόν της έκδοσής της, που είναι η 13η Δεκεμβρίου 2010, όπως προκύπτει από το σώμα της με αριθμ. πρωτ. .../ 11.8.2010 αίτησης, γεγονός που καταδεικνύει την χρονική καθυστέρηση στην έκδοση της, αφού, όπως προαναφέρθηκε, ο ενάγων παρακολούθησε την πορεία της υπόθεσης αυτής

προσερχόμενος τακτικότερα στο ... και αναζητώντας το σχετικό φάκελο, καθόλο το προηγούμενο της έγγραφης αναφοράς του χρονικό διάστημα, αυτός έφερε την ένδειξη "εκκρεμεί αίτηση παρ. 4 άρθρου 6 του Ν. 2664/1998". Η ανωτέρω υπαίτια και ανάρμοστη συμπεριφορά της εναγομένης, ανεξαρτήτως της βασιμότητας ή όχι της απορριπτικής απόφασης, που αυτή εξέδωσε ως Προϊσταμένη του ... (αν και σημειωτέον το Μονομελές Πρωτοδικείο Καλαμάτας με την υπ' αριθμ. 402/2011 οριστική απόφασή του έκανε δεκτή την ανωτέρω ένδικη αίτηση και διέταξε τη διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής σχετικά με το ακίνητο του εντολέα του), ταπεινώσε τον ενάγοντα και τον εξέθεσε ως επιστήμονα, δικηγόρο και προσωπικότητα στη τιμή και την επαγγελματική του υπόληψη στην κοινωνία της ..., επί πλέον δε υπέστη και αμφισβήτηση του κύρους και της αξιοπιστίας του από την πλευρά του εντολέα του, ο οποίος αρχικά αμφισβήτησε το ενδιαφέρον του για την υπόθεσή του, γεγονός που τον έκανε να αισθανθεί μεγάλη ντροπή και να υποστεί προσβολή στην προσωπικότητά του και μεγάλο ψυχικό άλγος. Με βάση τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά ο ενάγων δικαιούται χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από τη συμπεριφορά της εναγομένης, η οποία εκμεταλλευόμενη την εξουσία που της παρέχει η μοναδικότητα της θέσης της στη πόλη της ... συμπεριφέρθηκε, κατά την ενάσκηση των καθηκόντων της, έναντι του ενάγοντος με τρόπο που αντιβαίνει και σ' αυτές ακόμα τις κρατούσες κοινωνικές αντιλήψεις για το ήθος και τον επαγγελματισμό που πρέπει να επιδεικνύουν διαρκώς άτομα που κατέχουν τέτοιες θέσεις ευθύνης (δηλαδή να επιδεικνύουν εντιμότητα στις συναλλαγές, νηφαλιότητα, πνεύμα συνεργασίας, κατανόησης και ανεκτικότητας), αν και ο ενάγων, τελικά, δεν είναι ο μοναδικός αποδέκτης της εν γένει ανάρμοστης συμπεριφοράς της εναγομένης, όπως "καταμαρτυρούν" τα ανωτέρω δημοσιεύματα του τύπου. Η αποδοκιμαστέα αυτή συμπεριφορά της εναγομένης (έναντι του ενάγοντος) καταγράφεται ακόμα και στο "ύφος" των προτάσεών της ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, γεγονός, που είχε ως αποτέλεσμα η εκκαλουμένη απόφαση, αν και απέρριψε την αγωγή, να διατάξει αυτεπάγγελα τη διαγραφή τους από τις προτάσεις της, ως ανάρμοστες και δηλωτικές καταφρόνησης στο πρόσωπο του ενάγοντος. Περαιτέρω, το ύψος της χρηματικής αυτής ικανοποίησης, λαμβανομένων υπόψη των ως άνω αποδειχθέντων πραγματικών περιστατικών, το βαθμό του πταίσματος της εναγομένης (αμέλεια ως προς την καθυστέρηση έκδοσης της απόφασης της, δόλος όμως ως προς τη θέση κατά πολύ χρόνο προγενέστερης ημερομηνίας έκδοσής της στο σώμα της απόφασης σε σχέση με τη πραγματική), το είδος και τη βαρύτητα της προσβολής, όπως ανωτέρω προσδιορίζεται, την εξέχουσα κοινωνική και καλή οικονομική κατάσταση των μερών, πρέπει να οριστεί στο ποσό των 4.500 ευρώ, το οποίο κρίνεται δίκαιο και εύλογο, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας (βλ. σχετικά Ολ ΑΠ 9/2015 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 491/2015 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 849/2015 δημ. ΝΟΜΟΣ), από το οποίο πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 50 ευρώ, προκειμένου αυτός (ενάγων) να παραστεί ως πολιτικός ενάγων ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων.

Κατ' ακολουθία όλων των ανωτέρω, η εκκαλουμένη απόφαση, που είπε τα αντίθετα

και απέρριψε την αγωγή, εσφαλμένα τις προσκομισθείσες αποδείξεις εκτίμησε και πρέπει, δεκτής γενομένης της έφεσης, να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη στο σύνολο της. Μετά ταύτα το παρόν Δικαστήριο κρατεί την υπόθεση και εκδικάζοντας αυτή δέχεται εν μέρει την (επαρκώς ορισμένη και υπαγόμενη προς εκδίκαση στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων, σύμφωνα και με τα εκτεθέντα αναλυτικά στην αρχή της παρούσας) αγωγή και υποχρεώνει τη εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσόν των 4.450 ευρώ, νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής μέχρι πλήρους εξόφλησης. Τέλος, επιβάλλει σε βάρος της εφεσίβλητης μέρος των δικαστικών εξόδων του εκκαλούντος και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας (άρθρα 178 παρ. 1 και 183 ΚΠολΔ), σύμφωνα με το διατακτικό". IV) Λόγοι αναίρεσης: 1. Κατά το άρθρο 559 αριθμ. 10 ΚΠολΔ "Αναίρεση επιτρέπεται αν το δικαστήριο παρά το νόμο δέχθηκε πράγματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης ως αληθινά χωρίς απόδειξη". Ο όρος "πράγματα" στην παρούσα περίπτωση είναι ταυτόσημος με τον αντίστοιχο όρο του αριθμ. 8 του ίδιου άρθρου, νοούνται δηλαδή ως πράγματα ουσιώδεις και γι' αυτό ασκούντες επίδραση στην έκβαση της δίκης νόμιμοι και παραδεκτά προταθέντες πραγματικοί ισχυρισμοί, θεμελιωτικοί αγωγής, ανταγωγής, ένστασης κλπ (ΑΠ 1209/2010). Ως πράγματα λοιπόν νοούνται τα θεμελιωτικά περιστατικά της αγωγής (ΑΠ 223/2006). Ο λόγος αυτός ιδρύεται όταν το δικαστήριο δέχεται πράγματα χωρίς να έχει προσκομισθεί οποιαδήποτε απόδειξη για τα πράγματα αυτά. Εξάλλου κατά το άρθρο 559 αριθ. 11 περ. β του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται, αν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν ή δεν έγινε επίκλησή τους. Για να είναι ορισμένος ο λόγος με τον οποίο ο αναιρεσείων προβάλλει την αιτίαση ότι το δικαστήριο απαραδέκτως έλαβε υπόψη αποδεικτικό μέσο, διότι δεν έγινε επίκληση αυτού, πρέπει να ισχυρίζεται με το αναιρετήριο ότι το εν λόγω απαραδέκτο προτάθηκε στο δικαστήριο της ουσίας (άρθρο 562 παρ. 2 ΚΠολΔ), εκτός αν συντρέχει κάποια από τις εξαιρέσεις των περιπτώσεων της παραγράφου 2 του άρθρου 562 ΚΠολΔ (ΑΠ 1312/2012, ΑΠ 1419/2007, ΑΠ 1499/2014). Στην προκειμένη περίπτωση, με τον πρώτο λόγο αναίρεσης, η αναιρεσείουσα προβάλλει τις αιτιάσεις από το άρθρο 559 αριθ.10 και 11 περ. β του ΚΠολΔ, ότι το Εφετείο δέχθηκε τους αγωγικούς ισχυρισμούς του αναιρεσίβλητου χωρίς απόδειξη ,δηλαδή χωρίς να προσκομισθούν εκ του αντιδίκου τα σχετικά αποδεικτικά έγγραφα και στοιχεία ,ότι αποδείχθηκαν βάσιμοι και αληθείς οι ισχυρισμοί του αντιδίκου και ότι για την απόδειξη των αγωγικών ισχυρισμών το Εφετείο, έλαβε υπόψη τα έντεκα κατονομαζόμενα έγγραφα, των οποίων δεν έγινε νόμιμη προσκομιδή και επίκληση με τις προτάσεις του ενάγοντος. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος καθό μέρος αναφέρεται στη μη προσκόμιση των εγγράφων γιατί το Εφετείο, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης, έλαβε υπόψη, πλέον των λοιπών κατονομαζόμενων εγγράφων και τα ανωτέρω έντεκα έγγραφα τα οποία τα μνημονεύει και προσκομίστηκαν και καθό μέρος αναφέρεται στη μη νόμιμη επίκληση των εγγράφων αυτών, ανεξαρτήτως του ότι το Εφετείο για να καταλήξει στο αποδεικτικό του πόρισμα σε σχέση με τους αναφερόμενους αγωγικούς ισχυρισμούς στηρίχθηκε κατά βάση στα υπόλοιπα αποδεικτικά μέσα, είναι απαραδέκτος, λόγω αοριστίας, διότι δεν αναφέρεται στο αναιρετήριο ότι η παράλειψη της επίκλησής τους προβλήθηκε στο Εφετείο από την

αναιρεσεΐουσα, όπως θα έπρεπε, ενόψει του ότι, με δεδομένη την προσκομιδή των εγγράφων αυτών, η προβολή της μη επίκλησής τους ήταν δυνατή, εφόσον δεν συνέτρεχε και κάποια από τις περιπτώσεις του άρθρου 562 παρ. 2 ΚΠολΔ. Επομένως πρέπει να απορριφθεί ο πρώτος λόγος αναίρεσης.

2. Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης αποδίδεται στην προσβαλλόμενη η εκ του αριθμ. 10 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια ότι χωρίς απόδειξη δέχθηκε ότι η εναγομένη έλαβε γνώση της από 24-11-2010 αναφοράς του ενάγοντος προς το δικηγορικό ... γεγονός που δεν αποδεικνύεται από κανένα αποδεικτικό μέσο. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτός καθόσο από τη σχετική μνεία στην προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η σχετική απόδειξη προσκομίσθηκε στο εφετείο το οποίο τη συνεκτίμησε μαζί με τα λοιπά αποδεικτικά μέσα, (στα οποία περιλαμβάνεται και η χωρίς όρκο κατάθεση του ενάγοντος).

3. Με τον τρίτο λόγο αναίρεσης αποδίδεται στην προσβαλλόμενη η εκ των αριθμ. 10 και 11 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια ότι το Εφετείο δέχθηκε τους αγωγικούς ισχυρισμούς χωρίς απόδειξη δηλαδή χωρίς να προσκομισθούν εκ του αντιδίκου τα σχετικά αποδεικτικά έγγραφα και στοιχεία (8590/2006 απόφαση Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης και ΚΑΕΚ άλλου ακινήτου), ότι για την απόδειξη των αγωγικών ισχυρισμών το Εφετείο, έλαβε υπόψη τα κατονομαζόμενα ανωτέρω δυο έγγραφα, των οποίων δεν έγινε νόμιμη προσκομιδή και επίκληση με τις προτάσεις του ενάγοντος. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος καθό μέρος αναφέρεται στη μη προσκόμιση των εγγράφων γιατί το Εφετείο από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι έλαβε υπόψη πλέον των λοιπών κατονομαζόμενων εγγράφων και τα ανωτέρω έγγραφα τα οποία προσκομίσθηκαν και καθό μέρος αναφέρεται στη μη νόμιμη επίκληση των εγγράφων αυτών, ανεξαρτήτως του ότι το Εφετείο για να καταλήξει στο αποδεικτικό του πόρισμα σε σχέση με τους φερόμενους αγωγικούς ισχυρισμούς στηρίχθηκε κατά βάση στα υπόλοιπα αποδεικτικά μέσα, είναι απαράδεκτος, λόγω αοριστίας, διότι δεν αναφέρεται στο αναιρετήριο ότι η παράλειψη της επίκλησής του προβλήθηκε στο Εφετείο από την αναιρεσεΐουσα, όπως θα έπρεπε, ενόψει του ότι, με δεδομένη την προσκομιδή των εγγράφων αυτών, η προβολή της μη επίκλησής τους ήταν δυνατή, εφόσον δεν συνέτρεχε και κάποια από τις περιπτώσεις του άρθρου 562 παρ. 2 ΚΠολΔ. Επομένως πρέπει να απορριφθεί ο τρίτος λόγος αναίρεσης.

4. Επειδή, κατά την έννοια του άρθρου 559 αριθμ. 12 ΚΠολΔ, λόγος αναίρεσης ιδρύεται από την παραβίαση των ορισμών του νόμου αναφορικά με την δύναμη των αποδεικτικών μέσων, όταν το δικαστήριο της ουσίας αποδίδει σε ορισμένα αποδεικτικά μέσα δύναμη αποδείξεως μικρότερη ή μεγαλύτερη από εκείνη που, δεσμευτικά για το δικαστήριο, καθορίζει ο νόμος, όχι όμως και στην περίπτωση, κατά την οποία το δικαστήριο, συνεκτιμώντας ελεύθερα, κατά το άρθρο 340 ΚΠολΔ, τα αποδεικτικά μέσα που κατά νόμο έχουν την ίδια αποδεικτική δύναμη, αποδίδει

μεγαλύτερη ή μικρότερη βαρύτητα ή αξιοπιστία σε ένα από αυτά. Εξάλλου, κατά το άρθρο 438 ΚΠολΔ έγγραφα που έχουν συνταχθεί κατά τους νόμιμους τύπους από δημόσιο υπάλληλο ή λειτουργό ή πρόσωπο που ασκεί δημόσια υπηρεσία ή λειτουργία, αποτελούν πλήρη απόδειξη για όλους ως προς όσα βεβαιώνονται στο έγγραφο αυτό, ότι έγιναν από το πρόσωπο που συντάξε το έγγραφο ή έγιναν ενώπιόν του, αν το πρόσωπο αυτό είναι καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο να κάνει αυτή τη βεβαίωση. Κατά δε το άρθρο 440 ΚΠολΔ, τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο 438, αποτελούν πλήρη απόδειξη για όλους, ως προς όσα βεβαιώνονται σ' αυτό, την αλήθεια των οποίων όφειλε να διαπιστώσει εκείνος που έχει συντάξει το έγγραφο, επιτρέπεται όμως ανταπόδειξη. Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών συνάγεται, ότι έγγραφα που έχουν συνταχθεί κατά τους νόμιμους τύπους από δημόσιο υπάλληλο, όπως τέτοιος είναι και ο υποθηκοφύλακας, αποτελούν πλήρη απόδειξη για όλους, τόσο ως προς όσα βεβαιώνονται στα έγγραφα αυτά, ότι έγιναν από πρόσωπο που συντάξε το έγγραφο ή ότι έγιναν ενώπιόν του, όσο και ως προς όσα βεβαιώνονται σ' αυτό, την αλήθεια των οποίων όφειλε να διαπιστώσει εκείνος που έχει συντάξει το έγγραφο και ότι στην πρώτη περίπτωση δεν επιτρέπεται ανταπόδειξη, εκτός αν το έγγραφο προσβληθεί ως πλαστό, στη δεύτερη δε περίπτωση χωρεί ανταπόδειξη χωρίς τις διατυπώσεις αυτές (ΑΠ 98/2011, ΑΠ 749/2017). Πλήρη απόδειξη αποτελεί και η αναγραφόμενη στο δημόσιο έγγραφο ημεροχρονολογία σύνταξής του. Κατά μεν το άρθρο 460 ΚΠολΔ, κάθε έγγραφο μπορεί να προσβληθεί ως πλαστό, τα ιδιωτικά και όταν με παραβολή προς άλλα αποδείχθηκαν γνήσια, κατά δ' αυτό του άρθρ. 461 του ίδιου Κώδικα, αν η πλαστογραφία αποδίδεται σε ορισμένο πρόσωπο, μπορεί να προταθεί σε οποιαδήποτε στάση της δίκης με κύρια ή παρεμπίπτουσα αγωγή ή με τις προτάσεις ή και προφορικά, όταν η υποβολή προτάσεων δεν είναι υποχρεωτική, όπως και με τους τρόπους που προβλέπει ο ΚΠΔ. Τέλος, κατά το αρθρ. 463 ΚΠολΔ όποιος προβάλλει ισχυρισμούς για πλαστότητα εγγράφου είναι ταυτόχρονα υποχρεωμένος να προσκομίσει τα έγγραφα που αποδεικνύουν την πλαστότητα και να αναφέρει ονομαστικά τους μάρτυρες και τα άλλα αποδεικτικά μέσα, αλλιώς οι ισχυρισμοί του είναι απαράδεκτοι. Το άρθρο αυτό είναι ενταγμένο στο κεφάλαιο της απόδειξης και συνιστά, ενόψει και της θέσης του στον ΚΠολΔ, παρά τη γενική του διατύπωση, κανόνα της αποδεικτικής μόνο διαδικασίας. Επομένως, ο περιορισμός που τάσσει δεν ανάγεται στο ουσιαστικό δικαίωμα της κήρυξης εγγράφου ως πλαστού και για το λόγο αυτό η προβλεπόμενη από το άρθρο αυτό υποχρέωση έχει εφαρμογή μόνο όταν ο ισχυρισμός της πλαστότητας προβάλλεται κατ' ένσταση ή με παρεμπίπτουσα αγωγή, με στόχο έτσι να αποτραπεί η στρεψοδικία και η παρέλκυση της εκκρεμούς δίκης. Όταν όμως πρόκειται για αναγνωριστική αγωγή της πλαστότητας εγγράφου που εισάγεται με αυτοτελές δικόγραφο και δεν φέρει χαρακτήρα παρεμπίπτουσας αγωγής, δεν δικαιολογείται η εξαιρετική και περιοριστική ρύθμιση του άρθρ. 463 ΚΠολΔ, αλλά στην περίπτωση αυτή εφαρμόζονται οι γενικοί κανόνες των άρθρ. 216 και 270 ΚΠολΔ (Ολ ΑΠ 23/1999, ΑΠ 37/2010, ΑΠ 932/2014, ΑΠ 683/2013, ΑΠ 749/2017). Το ίδιο ισχύει και όταν το έγγραφο προσκομίζεται όχι ως γνήσιο, αλλ' ως πλαστό, με στόχο να διαγνωσθεί η τέλεση αδικοπραξίας και να θεμελιωθεί η εξ αυτής αστική ευθύνη του πλαστογράφου, τότε δεν πρόκειται για προσβολή επί πλαστότητι και, ως εκ τούτου, δεν απαιτείται ούτε ειδική πληρεξουσιότητα του δικηγόρου που

προσκομίζει το έγγραφο, ούτε συντρέχει ανάγκη για προαπόδειξη της πλαστότητας. Τούτο δε γιατί, σε μια τέτοια περίπτωση, η πλαστότητα δεν συνιστά αυτοτελή ισχυρισμό, που προβάλλεται κατ' ένσταση ή με παρεμπόδιση αγωγή, ώστε η απόδειξή του να υπόκειται στους περιορισμούς των πιο πάνω διατάξεων (Ολομ. Α.Π. 23/1999), αλλά εξειδικεύει την έννοια της αδικοπραξίας, η οποία αποτελεί την ιστορική βάση της αγωγής, εκφέροντας το είδος αυτής και τη μορφή με την οποία πραγματώθηκε. (ΑΠ 1190/2003). Με τον τέταρτο λόγο αναίρεσης αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια εκ του αριθμ.12 του άρθρου 559 ΚΠολΔ επειδή παραβίασε τους ορισμούς του άρθρου 438 ΚΠολΔ σχετικά με την πλήρη αποδεικτική δύναμη των δημοσίων εγγράφων και ειδικότερα του δημοσίου εγγράφου της υπ' αριθμ. ...8-2010 απορριπτικής, επί της αιτήσεως του ενάγοντος απόφασης της εναγομένης, υποθηκοφύλακα, χωρίς να έχει προσβληθεί η ανωτέρω απόφαση, ως πλαστή, ως προς την ημεροχρονολογία σύνταξής της. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος γιατί ο ενάγων με την αγωγή του ισχυρίστηκε, καθ' υποφοράν, ότι η ανωτέρω απόφαση είναι πλαστή, ως προς την αναφερόμενη ημεροχρονολογία σύνταξής της (19-8-2010), με σκοπό να ενισχύσει την αδικοπρακτική αστική ευθύνη της εναγομένης η δε πλαστότητα του εγγράφου δεν συνιστά αυτοτελή ισχυρισμό που προβάλλεται, κατ' ένσταση, ώστε να υπόκειται στους περιορισμούς των πιο πάνω διατάξεων αλλά εξειδίκευση της έννοιας της αδικοπραξίας που αποτελεί την ιστορική βάση της αγωγής και συνεπώς το εφετείο που έκρινε ότι το εν λόγω έγγραφο δεν έχει αυξημένη αποδεικτική ισχύ αλλά συνεκτιμάται ελεύθερα με τα λοιπά αποδεικτικά μέσα και ότι η ανωτέρω απόφαση εκδόθηκε όχι κατά την ημεροχρονολογία που αναφέρεται στο έγγραφο αλλά μεταγενέστερα δεν παραβίασε τους ορισμούς του άρθρου 438 ΚΠολΔ και δεν υπέπεσε στην πλημμέλεια εκ του αριθμ. 12 του άρθρ.559 ΚΠολΔ αναιρετικού λόγου. 5. Με τον εκ του άρθρου 559 αριθμ. 14 ΚΠολΔ, πέμπτο λόγο αναίρεσης, προβάλλεται η αιτίαση ότι το εφετείο παρά το νόμο δεν κήρυξε απαράδεκτη την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε ο ενάγων σε βάρος του περιεχομένου δημοσίου εγγράφου και ειδικότερα της 160/2010 απορριπτικής απόφασης της εναγομένης επί της από 11-8-2010 αιτήσεως του ενάγοντος, χωρίς να έχει προσβληθεί ως πλαστή, και έτσι παραβίασε τους κανόνες των άρθρων 438 ΚΠολΔ καθώς έκρινε ότι χωρεί ανταπόδειξη σε βάρος του περιεχομένου δημοσίου εγγράφου. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος γιατί, όπως προαναφέρθηκε στην υπό στοιχ.4 σκέψη, η αμφισβήτηση της ορθής ημεροχρονολογίας του δημοσίου εγγράφου στην κρινόμενη περίπτωση δεν συνιστά αυτοτελή ισχυρισμό περί πλαστότητας προβαλλόμενο κατ' ένσταση αλλά αγωγικό ισχυρισμό εξειδίκευσης της έννοιας της αδικοπραξίας που αποτελεί την ιστορική βάση της αγωγής, χωρεί χωρίς την προσβολή του εγγράφου ως πλαστού και επιτρέπεται η αμφισβήτηση του περιεχομένου του εγγράφου (ως προς την ημεροχρονολογία) με ανταπόδειξη .

6. Επειδή, ως "πράγματα" κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 559 αριθμ. 8 Κ.Πολ.Δικ., που έχουν ουσιώδη επίδραση στη δίκη, η μη λήψη υπ' όψη των οποίων

από το δικαστήριο, εφόσον προτάθηκαν νομίμως, συνεπάγεται την αναίρεση της απόφασης, θεωρούνται οι ισχυρισμοί οι οποίοι έχουν αυτοτελή ύπαρξη και κατατείνουν στη θεμελίωση της αγωγής, ένστασης ή αντένστασης και όχι αυτοί που αποτελούν άρνηση της αγωγής. "Πράγματα" δε κατά την έννοια της πιο πάνω διάταξης, αποτελούν και οι λόγοι της έφεσης εφόσον είναι ορισμένοι. Τέλος, ο προβαλλόμενος από την παραπάνω διάταξη λόγος αναίρεσης προϋποθέτει την μη λήψη υπ' όψη πραγμάτων με την προαναφερθείσα έννοια, που έχουν προταθεί από εκείνον ο οποίος ζητεί την αναίρεση της απόφασης και όχι από τον αντίδικό του, διότι στη τελευταία περίπτωση λείπει από τον ανααιρεσείοντα το απαιτούμενο για την άσκηση της αίτησης αναίρεσης, έννομο συμφέρον. (ΑΠ 435/2009) Στην προκειμένη περίπτωση, η ανααιρεσείουσα, με τον έκτο λόγο της αίτησης αναίρεσης, πλήττει την προσβαλλομένη απόφαση, επειδή δεν έλαβε υπόψη του ισχυρισμό (ομολογία) του ενάγοντος που οδηγούσε στη απόρριψη της αγωγής του ανααιρεσίβλητου - ενάγοντος. Πλην όμως, ο λόγος αυτός αναίρεσης, από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δικ., είναι προεχόντως απορριπτός ως απαράδεκτος, για έλλειψη εννόμου συμφέροντος της ανααιρεσείουσας, ενόψει του ότι τον ανωτέρω ισχυρισμό δεν τον είχε προτείνει η ίδια αλλά ο αντίδικός της.

7. Με τον εκ του άρθρου 559 αριθμ. 1 ΚΠολΔ, έβδομο λόγο αναίρεσης, προβάλλεται η αιτίαση ότι το εφετείο παρά το νόμο παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 914, 932 ΑΚ επειδή δεν έλαβε υπόψη της την, κατά τους ισχυρισμούς της, εξώδικη ομολογία του ενάγοντος ότι κατά την προσκόμιση της σχετικής αίτησης η εναγομένη δήλωσε στον ενάγοντα ότι θα την απορρίψει. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος γιατί η αναφερόμενη ανώμοστη κατάθεση του ενάγοντος δεν συνιστά ομολογία της έλλειψης αδικοπρακτικής ευθύνης της εναγομένης εφόσον η βάση της αγωγής στηρίζεται σε αδικοπραξία που συντελέστηκε όχι με την εσφαλμένη απόρριψη της σχετικής αίτησης, αλλά με την επί σκοπώ προσβολής της προσωπικότητάς του καθυστερημένη απάντηση επί της αιτήσεως και μάλιστα με προχρονολόγηση της σχετικής απορριπτικής απόφασης.

8,9. Για τον ίδιο λόγο πρέπει να απορριφθούν και οι σχετικοί όγδοος και ένατος λόγοι αναίρεσης για πλημμέλεια εκ του αριθμ. 11 και 12 άρθρου 559 ΚΠολΔ επειδή το εφετείο παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 339, 352 ΚΠολΔ σχετικά με τη δύναμη των αποδεικτικών μέσων καθόσο ορθά το εφετείο συνεκτίμησε ελεύθερα τον ανωτέρω ισχυρισμό του ενάγοντος, όπως και το γεγονός ότι ο ενάγων κατέθεσε ότι δεν τον εγκατέλειψε ο πελάτης του μετά την απόρριψη της αίτησής του, οι οποίοι δεν συνιστούν δικαστική ομολογία γιατί η ιστορική βάση της αγωγής στηρίζεται σε διαφορετικά πραγματικά περιστατικά και ειδικότερα στην παράνομη και υπαίτια εκ μέρους της εναγομένης μείωση της τιμής και της υπόληψης του ενάγοντος δικηγόρου με την καθυστερημένη απάντηση επί αιτήσεως που υπέβαλε ο τελευταίος προς την εναγομένη και όχι από την ανάκληση ή όχι της εντολής του εναγομένου εκ μέρους του εντολέα του.

10. Με τον δέκατο λόγο αναίρεσης προβάλλεται ότι το εφετείο υπέπεσε στην εκ των αριθμ..11 και 12 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια επειδή δεν έλαβε υπόψη του τα ακόλουθα έγγραφα που προσκόμισε μετ' επικλήσεως η εναγομένη -εκκαλούσα ήτοι: α)την ...8-2010 απορριπτική απόφαση, β)την υπ' αριθμ. Πρωτ. ...-2010 αίτηση του ενάγοντος, γ)την υπ' αριθμ. πρωτ....2-12-2011 αίτηση του ενάγοντος, δ)το από 20-12-2011 κτηματολογικό φύλλο του γεωτεμαχίου γιατί αν τα είχε λάβει υπόψη του θα απέρριπτε ως ουσιαστικά αβάσιμη την αγωγή, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος γιατί αφενός υφίσταται ειδική μνεία στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι το εφετείο έλαβε υπόψη ' ' και τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα' ' αφετέρου δε γιατί υπό το πρόσχημα της ανωτέρω παράβασης επιχειρείται, ανεπίτρεπτα, να ελεγχθεί η ανέλεγκτη περί τα πραγματικά περιστατικά κρίση του Δικαστηρίου.

11. Από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει, ότι ο λόγος αναίρεσης για ευθεία παράβαση ουσιαστικού κανόνα δικαίου ιδρύεται, αν αυτός δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις της εφαρμογής του, ή αν εφαρμοστεί ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, αντίστοιχα δε, όταν στην ελάχισσυνα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου τα πραγματικά περιστατικά ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται με βάση το πραγματικό κανόνα δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνησή της. Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσία την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών που ανελέγκτως δέχτηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο και ιδρύεται ο λόγος αυτός αναίρεσης, αν οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης καθιστούν φανερή την παραβίαση. Κατά δε το άρθρο 559 αριθ. 19 του ΚΠολΔ ιδρύεται λόγος αναίρεσης και αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Έλλειψη νόμιμης βάσης, κατά την έννοια της διάταξης αυτής, υπάρχει όταν από το αιτιολογικό της απόφασης, που συνιστά την ελάχισσυνα πρόταση του δικανικού συλλογισμού, δεν προκύπτουν κατά τρόπο πλήρη, σαφή και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία σύμφωνα με το νόμο είναι αναγκαία για την κρίση στη συγκεκριμένη περίπτωση ότι συντρέχουν οι όροι της διάταξης που εφαρμόστηκε ή ότι δε συντρέχουν οι όροι της εφαρμογής της. Ιδρύεται, δηλαδή ο λόγος αυτός, όταν από τις παραδοχές της απόφασης δημιουργούνται αμφιβολίες για το αν παραβιάστηκε ή όχι ορισμένη ουσιαστική διάταξη νόμου. Αναφέρεται ο λόγος αυτός σε πλημμέλειες αναγόμενες στη διατύπωση του αποδεικτικού πορίσματος και δεν ιδρύεται όταν υπάρχουν ελλείψεις αναγόμενες στην εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα στην ανάλυση, στάθμιση και αιτιολόγηση του πορίσματος που έχει εξαχθεί από αυτές, αρκεί τούτο να εκτίθεται σαφώς, πλήρως και χωρίς αντιφάσεις. Ως ζητήματα, τέλος, των οποίων η μη αιτιολόγηση ή η αιτιολόγηση κατά τρόπο ανεπαρκή ή αντιφατικό στερεί από την απόφαση τη νόμιμη βάση, νοούνται μόνο οι ισχυρισμοί που έχουν αυτοτελή ύπαρξη, που τείνουν δηλαδή στη θεμελίωση ή κατάλυση του δικαιώματος που ασκήθηκε, είτε ως επιθετικό είτε ως αμυντικό μέσο, όχι όμως και τα πραγματικά

ή νομικά επιχειρήματα που συνέχονται με την αξιολόγηση και στάθμιση των αποδείξεων, για τα οποία η έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας δεν ιδρύει λόγο αναίρεσης (Ολ. Απ. 24/1992, ΑΠ 864/2011). Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, αναφορικά με την ένδικη αγωγή αποζημίωσης, δέχτηκε τα αναφερόμενα ανωτέρω αναλυτικά στην υπό στοιχείο ΙΙ της παρούσας. Με αυτά που δέχθηκε, και, έτσι, που έκρινε το Εφετείο, δεν παραβίασε τις προαναφερθείσες ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του άρθρου 57,914,297,932 ΑΚ τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε, και δεν στέρησε την απόφασή του νόμιμης βάσης, αφού διέλαβε σ' αυτήν πλήρεις, σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, που επιτρέπουν τον ανααιρετικό έλεγχο, ως προς τα ουσιώδη ζητήματα, ότι από την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγομένης ο ενάγων υπέστη μείωση της τιμής και υπόληψής του και πρέπει να του επιδικασθεί ως αποζημίωση για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης το ποσό των 4.450 ευρώ και πρέπει να απορριφθεί ο ενδέκατος σχετικός λόγος αναίρεσης. 12. Κατά το άρθρο 562 παρ. 2 ΚΠολΔ, είναι απαράδεκτος λόγος αναίρεσης που στηρίζεται σε ισχυρισμό ο οποίος δεν προτάθηκε νόμιμα στο δικαστήριο της ουσίας, εκτός αν πρόκειται α) για παράβαση που δεν μπορεί να προβληθεί στο δικαστήριο της ουσίας, β) για σφάλμα που προκύπτει από την ίδια την απόφαση και γ) για ισχυρισμό που αφορά τη δημόσια τάξη. Η διάταξη αυτή, η οποία αποτελεί εκδήλωση της θεμελιώδους αρχής, ότι ο Άρειος Πάγος ελέγχει τη νομιμότητα της απόφασης του δικαστηρίου της ουσίας με βάση την πραγματική και νομική κατάσταση που όφειλε να λάβει υπόψη του ο ουσιαστικός δικαστής, καθιερώνει ειδική προϋπόθεση του παραδεκτού των λόγων αναίρεσης, η συνδρομή της οποίας πρέπει να προκύπτει από το ανααιρετήριο. Πρέπει δηλαδή ν' αναφέρεται στο ανααιρετήριο ότι ο ισχυρισμός που στηρίζει το λόγο αναίρεσης, είχε προταθεί στο δικαστήριο το οποίο εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, και μάλιστα ότι είχε προταθεί νομίμως. Συνεπώς ο ισχυρισμός πρέπει να παρατίθεται στο ανααιρετήριο, όπως προτάθηκε στο δικαστήριο της ουσίας, να αναφέρεται δε και ο χρόνος και τρόπος πρότασής του ή επαναφοράς του στο ανωτέρω δικαστήριο, ώστε να μπορεί να κριθεί, αν ήταν νόμιμος (Ολ. ΑΠ 43/1990). Στην προκειμένη περίπτωση, με τον δωδέκατο λόγο της αναίρεσης αιτήσεως, από τον αριθμ. 1 και 14 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., προβάλλεται η αιτίαση, ότι το Εφετείο παρά τον νόμο δεν απέρριψε ως αόριστη την περί χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης ένδικη αγωγή, επειδή δεν αναφέρεται στην αγωγή η προσωπική ή οικογενειακή περιουσιακή και οικονομική κατάσταση του ενάγοντος μολονότι η αναιρεσείουσα - εναγομένη - εφεσίβλητη, με τις ενώπιον του Εφετείου προτάσεις της, είχε προτείνει την ένσταση αοριστίας για την ανωτέρω αιτία. Ο λόγος όμως αυτός της αναιρέσεως, για τον οποίο δεν συντρέχει περίπτωση εξαιρέσεώς του από τον κανόνα του άρθρου 562 παρ. 2 ΚΠολΔ, είναι αόριστος και ως εκ τούτου απορριπτέος ως απαράδεκτος, αφού δεν αναφέρεται στο ανααιρετήριο κατά τρόπο σαφή και συγκεκριμένο ότι ο περί αοριστίας ισχυρισμός προτάθηκε, κατά την πρώτη συζήτηση της αγωγής ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, με τις προτάσεις της αναιρεσείουσας.(ΑΠ 705/2008).

13,14. Για τον ίδιο ανωτέρω λόγο πρέπει να απορριφθούν ως αόριστοι οι δέκατος τρίτος και δέκατος τέταρτος λόγοι αναίρεσης εκ του αριθμ.9 του άρθρου 559 ΚΠολΔ επειδή το εφετείο άφησε αδικαστες δυο αιτήσεις της: α) για διαγραφή ανάρμοστης και ειρωνικής φράσης που εμπεριέχεται στο δικόγραφο της κρινόμενης αγωγής και στο δικόγραφο της έφεσης του ενάγοντος αναιρεσίβλητου β)για επιβολή ποινών τάξεως σε βάρος του ενάγοντος και δη χρηματικής ποινής ύψους 1.500 ευρώ και διαβίβαση της δικογραφίας στο δικηγορικό ... για επιβολή πειθαρχικών ποινών σε βάρος του εναγομένου κατά τις διατάξεις των άρθρων 140 επ. Του Κώδικα Δικηγόρων και 116 και 205 ΚΠολΔ. αφού δεν αναφέρεται στο αναιρετήριο ότι τα σχετικά αιτήματα υποβλήθηκαν κατά την πρώτη συζήτηση της αγωγής ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, με τις προτάσεις της αναιρεσεύουσας.(ΑΠ 1109/2017).

V. Πρόσθετοι λόγοι: Α Με τον πρώτο πρόσθετο λόγο αναίρεσης εκ του αριθμ. 14 του άρθρ.559 ΚΠολΔ αποδίδεται η πλημμέλεια ότι το εφετείο παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 914, 920, 932 ΑΚ δεχθέν, κατά το σκέλος Α, ότι νομιμοποιείται ενεργητικά να αξιώσει αποζημίωση ως άμεσα ζημιωθείς από τη συμπεριφορά της εναγομένης ο ενάγων -δικηγόρος και όχι ο εντολέας του ο οποίος και μόνο νομιμοποιείται ενεργητικά προς τούτο ως άμεσα ζημιωθείς, και, κατά το σκέλος Β' , ότι δεν υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της πράξεως της εναγομένης και πρόσφορη εξ αιτίας της πράξεως αυτής αιτία του παραχθέντος αποτελέσματος .Ο λόγος αυτός είναι αόριστος γιατί δεν αναφέρεται στο αναιρετήριο ότι η εναγομένη είχε προτείνει με τις πρωτοβάθμιες προτάσεις της και με τις προτάσεις της ενώπιον του εφετείου τον ισχυρισμό αυτόν. Β. Επειδή, κατά το άρθρο 559 αριθ. 8 περ. α του ΚΠολΔ, ιδρύεται λόγος αναίρεσης και αν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν. "Πράγματα", κατά την έννοια της διάταξης αυτής, είναι οι αυτοτελείς πραγματικοί ισχυρισμοί των διαδίκων, που συγκροτούν την ιστορική βάση και, επομένως, θεμελιώνουν το αίτημα της αγωγής, ανταγωγής, ένστασης ή αντένστασης και όχι ισχυρισμοί, που αποτελούν άρνηση της αγωγής ή της ένστασης ή επιχειρήματα νομικά ή πραγματικά, τα οποία αντλούνται από το νόμο ή την εκτίμηση των αποδείξεων. Δεν στοιχειοθετείται, όμως, ο λόγος αυτός αναίρεσης αν το δικαστήριο της ουσίας έλαβε υπόψη διευκρινιστικά της αγωγής ή της ένστασης περιστατικά, που βεβαιώθηκαν από τους μάρτυρες, μολοντί δεν είχαν περιληφθεί στην ιστορική της βάση (ΑΠ 1530/2008, ΑΠ 656/1989). Στην προκειμένη περίπτωση, η αναιρεσεύουσα, με τον δεύτερο πρόσθετο λόγο αναίρεσης προσάπτει στην αναιρεσιβαλλομένη την πλημμέλεια του άρθρου 559 αριθ. 8 περ. α του ΚΠολΔ, ήτοι της λήψης υπόψη πραγμάτων που δεν προτάθηκαν, ισχυριζόμενη ότι το Εφετείο με το να δεχτεί ότι: "Η ανωτέρω υπαίτια και ανάρμοστη συμπεριφορά της εναγομένης ,ανεξαρτήτως της βασιμότητας ή όχι της απορριπτικής απόφασης που αυτή εξέδωσε ως Προϊσταμένη του ... , ταπείνωσε τον ενάγοντα και τον εξέθεσε ως επιστήμονα ,δικηγόρο και προσωπικότητα στην τιμή και την επαγγελματική του υπόληψη στην κοινωνία της ..., επιπλέον δε υπέστη και αμφισβήτηση του κύρους και της αξιοπιστίας του από την πλευρά του εντολέα του ,ο οποίος αρχικά αμφισβήτησε το ενδιαφέρον του για την υπόθεσή του ,γεγονός που τον έκανε να αισθανθεί μεγάλη ντροπή και να υποστεί προσβολή στην προσωπικότητά του και μεγάλο ψυχικό άλγος'

‘ δέχθηκε πράγματα που δεν προτάθηκαν καθόσο στην αγωγή του ο ενάγων ισχυρίστηκε ότι: ‘ ‘ Επειδή η έκνομη καθυστέρηση απάντησης στην ως άνω αίτησή μου οφείλεται στην έλλειψη σεβασμού προς το πρόσωπό μου και ως δικηγόρου από την υπεύθυνη Προϊσταμένη του Επειδή οι ως άνω πράξεις και παραλείψεις της εναγομένης Προϊσταμένης τελέστηκαν με πρόθεση και σκοπό είχαν την καταφρόνηση του προσώπου μου. Επειδή από τις παράνομες, άδικες και υπαίτιες πράξεις και παραλείψεις της εναγομένης, υπέστην ψυχική συρρίκνωση με απύθμενο άλγος καθώς και εξευτελιστική ταπείνωση στην τιμή και υπόληψή μου σε βάθος χρόνου, που δεν είναι δυνατόν να προσδιοριστεί κι ακόμη, διείδα την αμφισβήτηση του επαγγελματικού μου κύρους από τον ως άνω πελάτη μου, τους συν αυτώ κλπ. Επειδή με τις ως άνω πράξεις η εναγομένη, κάνοντας χρήση της μοναδικότητας της ιδιότητάς της επιδίωξε την ανύψωση της δεσποτικής της υπόστασης κι εν ταυτώ ,το, χωρίς δυσταγμό,’ ‘ κουρέλιασμα ‘ ‘ της τιμής και της υπόληψής μου’ ‘ έλαβε υπόψη διευκρινιστικά της αγωγής περιστατικά, που βεβαιώθηκαν από τις αποδείξεις, μολοντί δεν είχαν περιληφθεί αυτοσίσως στην ιστορική της βάση (ΑΠ 1530/2008, ΑΠ 656/1989). Έτσι κρίνοντας η προσβαλλόμενη δεχθείσα ότι εξαιτίας της προαναφερόμενης συμπεριφοράς της εναγομένης μειώθηκε η τιμή και υπόληψή του ενάγοντος και έπρεπε να του επιδικασθεί χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης δεν έσφαλε ούτε δέχθηκε ισχυρισμούς που δεν προτάθηκαν αλλά έλαβε υπόψη διευκρινιστικά της αγωγής περιστατικά, που προέκυπταν από την ανέλεγκτη κρίση του, μολοντί δεν είχαν περιληφθεί με ακρίβεια στην ιστορική της αγωγής και συνεπώς πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο δεύτερος πρόσθετος λόγος αναίρεσης εκ του αριθμ. 8 του άρθρ.559 ΚΠολΔ.

Γ. Με τον τρίτο πρόσθετο λόγο προβάλλεται η αιτίαση εκ του αριθμ.12 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ επειδή το εφετείο παραβίασε τις διατάξεις του νόμου σχετικά με την αυξημένη αποδεικτική δύναμη των αποδεικτικών μέσων ήτοι :α)της δικαστικής ομολογίας του ενάγοντος που εμπεριέχεται στις προτάσεις του ότι η εναγομένη αμέσως μετά την κατάθεση της επίμαχης αίτησης ,μέσω υπαλλήλου της ,ενημέρωσε τον ενάγοντα ότι θα απορρίψει την αίτησή του. Η ανωτέρω αναφορά στις προτάσεις του ενάγοντος δεν συνιστά ομολογία γιατί τα πραγματικά περιστατικά που ομολογούνται είναι διαφορετικά από αυτά που στηρίζουν την αγωγή και ειδικότερα στην αγωγή αναφέρεται ότι η ενάγουσα με πρόθεση μείωσης της τιμής και της υπόληψης του ενάγοντος εξέδωσε καθυστερημένα την απορριπτική της απόφαση μετά τετράμηνο από την υποβολή της αίτησης και όχι ότι η εναγομένη απέρριψε την αίτηση όπως εξαρχής είχε ενημερώσει τον ενάγοντα. β)της αυξημένης αποδεικτικής δύναμης του δημοσίου εγγράφου (απορριπτικής απόφασης της εναγομένης) χωρίς την προσβολή της επί πλαστότητι και την προσκόμιση των εγγράφων που αποδεικνύουν την πλαστότητα .Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος γιατί όπως προαναφέρθηκε ,ανωτέρω υπό στοιχείο κατά την έρευνα του συναφούς λόγου της αναίρεσης το εφετείο ορθά δέχθηκε ότι χωρεί ανταπόδειξη ως προς την ημεροχρονολογία σύνταξης του ανωτέρω δημοσίου εγγράφου χωρίς την προσβολή του επί πλαστότητι και χωρίς να προσκομίζονται επί ποινή απαραδέκτου

προαποδεικτικώς έγγραφα και το συνεκτίμησε μαζί με τα λοιπά αποδεικτικά μέσα και στη συνέχεια κατέληξε, με πλήρη και ειδική αιτιολογία, στο συμπέρασμα ότι το έγγραφο αυτό φέρει προχρονολογημένη ημερομηνία εκδόσεως. Δ. Με τον τέταρτο πρόσθετο λόγο αναίρεσης προβάλλεται η αιτίαση εκ του αριθμ.11 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ επειδή το εφετείο δεν έλαβε υπόψη τα αναφερόμενα προσκομισθέντα έγγραφα από τα οποία αποδεικνύεται ότι: α) ο ενάγων ομολογεί ότι η εναγομένη κατά την κατάθεση της σχετικής αίτησης τον ενημέρωσε αυθημερόν προφορικά ότι η αίτηση θα απορριφθεί, κατά το Α σκέλος, β) ο εντολέας του ενάγοντος δεν τον εγκατέλειψε μετά την έκδοση της απορριπτικής απόφασης της εναγομένης, αλλά ο ενάγων προσέφυγε στο αρμόδιο δικαστήριο και εκδόθηκε ευνοϊκή υπέρ του εντολέα του απόφαση, κατά το Β σκέλος γ) η εναγομένη - υποθηκοφύλακας ήταν αναρμόδια να επιληφθεί της αίτησης που υπέβαλε ο ενάγων για λογαριασμό του εντολέα του και συνεπώς ορθά απορρίφθηκε η αίτηση, κατά το Γ σκέλος. Ο ανωτέρω λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής γιατί αντικείμενο της αγωγής και συνεπώς ομολογίας δεν είναι η ορθότητα του περιεχομένου της απόφασης που εξέδωσε η εναγομένη, η μεταγενέστερη συμπεριφορά του εντολέα του ενάγοντα ούτε η εκφρασθείσα, κατά την κατάθεση της αίτησης άποψη της εναγομένης, αλλά η καθυστερημένη έκδοση της σχετικής απόφασης με προχρονολογημένη μάλιστα ημερομηνία με σκοπό ή όχι μείωσης της τιμής και της υπόληψης του ενάγοντος - δικηγόρου και αν από τη συμπεριφορά αυτή υπέστη ο ενάγων ηθική βλάβη.

Ε. Με τον πέμπτο πρόσθετο λόγο προβάλλεται η αιτίαση εκ του αριθμ.19 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ επειδή το εφετείο δεν αιτιολογεί πως η δήθεν καθυστέρηση εκδόσεως αποφάσεως επί της αιτήσεως του Ι. Β. και η δήθεν προχρονολόγηση αυτής ταπεινώσαν ειδικά τον δικηγόρο και τον εξέθεσαν ως επιστήμονα. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος γιατί από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης (ανωτέρω υπό στοιχείο ΙΙΙ) προκύπτει ότι με πλήρεις, χωρίς κενά και αντιφάσεις, αιτιολογίες αναλύεται πλήρως η συμπεριφορά της εναγομένης, με σκοπό μείωσης της τιμής και της υπόληψης του ενάγοντος και η εξαιτίας αυτής επελθούσα πράγματι στον ενάγοντα ηθική βλάβη. ΣΤ. Κατά το άρθρο 176 του ΚΠολΔ ο διάδικος που νικήθηκε καταδικάζεται να πληρώσει τα έξοδα, κατά δε το άρθρο 178 του ίδιου κώδικα σε περίπτωση μερικής νίκης ή μερικής ήττας κάθε διαδίκου το δικαστήριο επιβάλλει τα δικαστικά έξοδα ανάλογα με την έκταση της νίκης ή ήττας, ενώ κατά το άρθρο 179 του ίδιου κώδικα το δικαστήριο μπορεί να συμψηφίσει όλα τα έξοδα ή μέρος τους μόνο αν πρόκειται για διαφορές ανάμεσα σε συζύγους ή συγγενείς εξ αίματος έως και το δεύτερο βαθμό ή όταν η ερμηνεία του κανόνα δικαίου που εφαρμόστηκε ήταν ιδιαίτερα δυσχερής. Η καταψήφιση στη δικαστική δαπάνη του διαδίκου που νικήθηκε και η επιδίκαση δικηγορικής αμοιβής πάνω από τα καθοριζόμενα από τον Κώδικα περί δικηγόρων κατώτατα όρια δεν έχει ανάγκη ειδικής αιτιολογίας, αλλά είναι συνέπεια της αρχής της ήττας και ανάγεται σε εκτίμηση πραγμάτων, ενώ ο συμψηφισμός εν όλω ή εν μέρει της δικαστικής δαπάνης λόγω μερικής ήττας ή λόγω ιδιαίτερης δυσχέρειας της διάταξης που εφαρμόστηκε κατά τα άρθρα 178 παρ. 1 και

179 ΚΠολΔ, απόκειται στην κυριαρχική κρίση του δικαστηρίου της ουσίας που δεν ελέγχεται αναιρετικά. (ΑΠ 1668/2014, ΑΠ 19/2014, ΑΠ 613/2010). Στην προκειμένη περίπτωση, η αναιρεσείουσα με τον έκτο πρόσθετο λόγο αναιρέσεως προβάλλει την αιτίαση εκ του αριθμ.1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ επειδή η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται νομίμου βάσεως γιατί παρέχει ανεπαρκείς και αντιφατικές αιτιολογίες επί ζητήματος που ασκεί ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης και επιπλέον παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 176 έως και 178 ΚΠολΔ. και ειδικότερα ότι επέβαλε σε βάρος της μέρος της δικαστικής δαπάνης ποσού 1.500 ευρώ και για τους δυο βαθμούς δικαιοδοσίας χωρίς να παραθέτει την οποιαδήποτε αιτιολογία όσον αφορά την πραγματική δικαστική δαπάνη στην οποία υποβλήθηκε ο ενάγων δικηγόρος ο οποίος δεν εκδίδει γραμμάτιο προείσπραξης δικηγορικής αμοιβής και συνεπώς το ποσό αυτό παρίσταται ως παντελώς αυθαίρετο και επιπλέον υπερβολικό, κατά παράβαση των ανωτέρω διατάξεων, ενόψει του μικρού σχετικώς ποσού των 4.450 ευρώ εν συγκρίσει προς το ποσό των 20.950 ευρώ που ζητούσε με την αγωγή του ο αντίδικος. Ο λόγος αυτός είναι, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, απαράδεκτος, αφού η κρίση αυτή του δικαστηρίου της ουσίας, για την οποία δεν απαιτείται ειδική αιτιολογία, είναι αναιρετικώς ανέλεγκτη (ΑΠ 1668/2014). Κατ' ακολουθίαν όλων των ως άνω αναφερθέντων και ενόψει της μη προβολής άλλου (αναιρετικού) λόγου προς έρευνα πρέπει ν' απορριφθεί στο σύνολό της η ένδικη αίτηση αναιρέσεως, μετά των προσθέτων λόγων, και να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο (αρ. 496 §4 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 15-4-2016 και με αριθμ. κατάθ. ... αίτηση και τους από 18-7-2016 και με αριθμ. κατάθ. ... προσθέτους λόγους αναιρέσεως της 18/2016 τελεσίδικης απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Καλαμάτας.

Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο. ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 12 Δεκεμβρίου 2017. ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 16 Ιανουαρίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ